

וישלח חט"ו שיחה ה'

רש"י מפרש ש"בצרה מערי מואב היא כו"ו כדי לבאר שזה שהיו מלכים באדום אינו בסתירה להבטחת הקב"ה "ורב יעבוד צעיר" (שקאי על האישים פרטיים), כי המלכים לא היו מאדום.

ברש"י (לו, לג): "יובב בן זרח מבצרה: בצרה מערי מואב היא שנאמר ועל קריות ועל בצרה וגו' ולפי שהעמידה מלך לאדום עתידה ללקות עמהם שנאמר כי זבח לה' בבצרה".

לכאורה צריך להבין מה נוגע פרטי ענינים אלו לפשט הכתוב, ובפרט שרש"י אינו מפרש את מקום מוצא שאר המלכים.

והביאור: בהבטחת ה' "ולאום מלאום יאמץ ורב יעבוד צעיר" (שלכאורה "ורב יעבוד צעיר" משמעו תמיד) יש לומר ש"לאום" פירושו האומה - שבנוגע לאומה "כשזה קם זה נופל", ו"ורב יעבוד צעיר" משמעו האישים פרטיים שתמיד יעבוד הרב את הצעיר.

והנה בפרשתנו מפרש הכתוב "אלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל", וכשמלך מלך בבני ישראל נתבטלה מלכות אדום כדברי הכתוב "ולאום מלאום יאמץ". אך צריך להבין איך יתכן שהמלכים עצמם, שהם אישים פרטיים, היו מלכים באותו האופן שבו היו אח"כ מלכים בבני ישראל, דלכאורה לא היה ביטוי ל"ורב יעבוד צעיר" בנוגע לאישים פרטיים - היפך הבטחת הכתוב? ולכן מפרש הכתוב את מקום מוצא המלכים שהם לא היו בני עשו. אך ישנו הווא אמינא לומר ש"בצרה" היא מערי אדום, ולכן מפרש רש"י שהיא מערי מואב, וזה שבכמה מקומות בתנ"ך הוזכרה בשייכות לערי אדום הוא מפני ש"עתידה ללקות עימהם".

והנה, צריך להבין איך קרא יעקב לעשו "אדוני" ולעצמו קרא "עבדך" היפך הבטחת ה' הנ"ל? והביאור זה היה בירור בדרך התלבשות שבה יורד המברר ממדרגתו כדי לברר את המתברר, וזה היה כוונת יעקב. והבירור פעל שעשו אמר "אחי יהי לך אשר לך" ש"כאן הודה לו על הברכות".